

0 15 30 FEET
0 5 10 METERS

DOMUS AUREA

Sofia Art Weekend

28-30 Септември
September 2017

Æther

39 Knyaz Boris I Str. ул. Княз Борис I 39

Swimming Pool

10 Tsar Osvoboditel, fl. 5 бул. Цар Освободител, 10, ет. 5

INTRODUCTION I

Over a weekend, two art spaces in Sofia – Æther and Swimming Pool – turn into a “golden house”, our domus aurea, where you are invited to enter.

With Domus Aurea we initiate a conceptual collaboration that searches for difference and resonances between two recently founded art spaces. It is an attempt to establish a dialogue while underlining the importance of differences and the specific characteristic of each of us.

Each space invites to an exhibition and events with a joint choreography. Domus Aurea is organized as the first Sofia Art Weekend with the intention to grow over the following years.

В рамките на един уикенд Æther и Swimming Pool – две арт пространства в София – се превръщат в “златен дом”, нашия domus aurea, в който ви каним.

С Domus Aurea ние поставяме началото на концептуално сътрудничество, което търси различността, но и резонанс между две наскоро създадени пространства. То е опит за диалог, подчертавайки значимостта на различията и специфичните черти на всеки от нас.

Всяко пространство кани на изложба и събития, организирани в обща хореография. Domus Aurea е замислен като първия Sofia Art Weekend с намерението да се разрасне през следващите години.

ПРОГРАМА DOMUS AUREA

28.09.

18–22 ч.

ИВАН СПАСОВ: НЕБЕСНО СИНЬО УТРО, ЗАЛЕЗ, И ПЪТ СЛЕД ЗАЛЕЗА
Откриване на изложба в Swimming Pool, в 19 ч. разговор с Роксана Богданова (професор в АМТИИ, Пловдив), Мария Бояджиева-Луизова (музиколог) и Илия Кожухаров (музикален теоретик)

29.09.

0-23:59 ч.

VOIN DE VOIN / BODILY TEMPLATES
Перформанс в 4 цикъла в Æther
1-ви цикъл 00-6 ч. имажинерност и подсъзнание
2-ри цикъл 6-12 ч. сетивност съзершание и възприятие
3-ти цикъл 12-18 ч. интуиция, движение и релация
4th цикъл 18-00 ч. ритъм и език

18-22 ч.

СИМЕОН СИМЕОНОВ / AURA
Откриване в Æther, съпътствано от последен цикъл на перформанс на Voin de Voin

30.09.

19 ч.

КОНЦЕРТ
Произведения за пиано, глас, цигулка и бонгос с Димитър Накров (пиано), Ева Перчелмева-Гъзванова (сопран) и Недялко Тодоров (цигулка) в Swimming Pool
Билети 10/7 лв. (отворено след 18 ч.)

PROGRAM DOMUS AUREA

28.09.

18-22h

IVAN SPASOV: HEAVENLY BLUE MORNING, NOON, AND THE ROADWAY BEHIND NOON
Opening at Swimming Pool and conversation at 19h with Roxana Bogdanova (professor at AMTHI, Plovdiv), Mariya Boyadzhieva-Luizova (musicologist) and Iliya Kozhuharov (musical theorist)

29.09.

00:00-23:59h

VOIN DE VOIN / BODILY TEMPLATES
4 cycles performance at Æther
1st cycle 00-6h imaginary and subconscious
2nd cycle 6-12h sensing, contemplation, perception
3rd cycle 12-18h intuition, movement, relation
4th cycle 18-00h rhythm, language

18-22h

SIMEON SIMEONOV / AURA
Opening at Æther, coinciding with the final cycle of the performance Bodily Templates by Voin de Voin

30.09.

19h

CONCERT
Works for piano, solo voice, violine and bongos, performed by Dimitar Nakov (piano) and Nadiya Neshtosi (vocals) inside and on the terrace at Swimming Pool
Tickets 10/7 BGN (doors open at 18 h)

В събота и неделя на 30.09./01.10. и 07./08.10. двете пространства са отворени между 12 и 18 ч.

On 30.09./01.10 and 7./08.10. both spaces will be open between 12h and 18h

æther

SWIMMING POOL

with the support of с подкрепата на

GAUDENZ B. RUF AWARD FOR BULGARIAN ART

Вход свободен, освен ако не е обявено по друг начин.

Free admission unless otherwise stated.

Domus Aurea, or the “Golden House” was the name of a palace built by Emperor Nero in the heart of the ancient Rome. Its interior was truly marvelous: The rooms were covered in dazzling polished marble. There were pools on the floors and fountains splashing in the corridors. Frescoed walls, stuccoed ceilings, semi-precious stones and ivory veneers, above all – golden leafing was part of the extravagant decoration.

A fantasy of lavishness.

After Nero's death the house was completely obliterated, all worthy materials were stolen away. Only in the Renaissance, Pinturicchio, Raphael and Michelangelo would crawl in the undergrounds to study the frescoes, utterly affected by its lucid forms.

Splendor wafted from the far past.

Can we award ourselves, our bodies, our homes with amplitude after we've dumped our dreams in a world where all has been spent, we save on everything, and we don't expect anything. What about all that richness we carry on the inside that makes our bodies gleaming, our minds shining?

Our homes, our golden homes.

The way we think about our homes shows our relationship toward ourselves, which is also our attitude towards the world. This is, eventually, our attitude towards the truth.

Domus Aurea, или “златният дом”, се наричал дворецът, построен от император Нерон в сърцето на античен Рим. Интериорът му бил удивителен. Станите били покрити с ослепителен полиран мрамор. В подолете имало басейни, а по коридорите плаисали фонтани. Стени, декорирани с фрески, пазурани тавани, полускоцпоени камъни и фасети от слонова кост, но преди всичко позлата принадлежали към естравагантния декор.

Фантазия от разточителност.

След смъртта на Нерон къщата била напълно забравена, а скъпите материали – разграбени. Едва през Ренесанса Пинтуркио, Рафаел и Микеланджело се промъквали в подземията, да изучават фреските, напълно впечатлени от яснотата на тези форми.

Разкопк, довиен от далечното минало.

Можем ли да наградим себе си, нашите тела, нашите домове, с изобилие след като сме изоставили мечтите си в един всичко изгарчил, вечно пестовен, нищо неочакван свят. Къде е онова богатство, което винаги сме носили вътре в себе си и което кара телата ни да блестят, умовете ни да сияят?

Нашите домове, нашите златни домове.

Начинът, по който мислим за нашите домове, говори за връзката ни със себе си, което също е и отношението ни към света. Това всъщност е и отношението ни към истината.

DOMUS AUREA
ÆTHER

Domus Aurea, да си припомним, е великолепната патрицианска вилна, която император Нерон построил, за да сме съвременните си през първи век от новата ера в Рим.

Как да бъде подчинен народът на Рим? Как чрез изключителна разточителност да се разкрие всемогъщността?

Някои страсти, тясно свързани с политическата власт, са метафори, механизми за показ. Функцията им не е да приютят всезнаещното, а да изобразят величието, трансформирано за случая в публичен спектакъл. Domus Aurea остава един от най-впечатляващите примери на тази игра на символа извън в историята. С огромни размери, стени, покрити с позлата, богато украсени тавани и фрески на велики художници, изобилие от фонтани и цветни градини и т. н. Идеята за имперска власт, притежавана от един единствен, при това обожествен, император, цезар – трябва да блестя, да се налага без нужда от оправдание.

Есента на 2017, София. Времето са аргументи. Демокрацията отдавна е поема по пътя си и е преизредала картините на властта. Мястото на императорите е заето от хората и върховете, на мястото на абсолютната власт (включително над културата) има разделение на правата, собствеността и чувствителността. Свещеното тяло на краля (двойното му тяло, както писа Канторович, истинското тяло, божественото тяло) е напуснало властта, освобождавайки пространството за множеството тела на нас, обикновените хора, socii (лат), членовете, чиято братски политически съюз прави и изгражда демокрацията. Сдружени за утвърдяването на политическите дела, ние също изживяваме заедно културната и естетическата реалност, в която се намираме. Ако не ни харесва, не пращаме делегации от просителни при императора. По-скоро, променяме я самите ние. Извустното, художествените въпроси в неговата вялост: ние имаме своята дума в него, този “тотален социален факт” (М. Мос) принадлежат на гражданите, той е нашата хаза, задният резерв на нашите съвестни.

Демокрацията логично е довела до режим на хронична културна нестабилност: нищо не спира да се променя. Защото не спира да се променяме ние. Висовете и цветовете всемогъщо фиксирани великък заиваши и за всички, се носят насам-натам по картините на моми, предлюбителни, обесени и обострени. Трутни периоди като този съставляват ангажираното изкуство, готово да се бори, докато спокойните периоди като че ли стимулират изкуство на нежното и стоворично удоволствие.

Но казва и ситуацията днес, в началото на есента в София? Желание за стабилност в естетичното ни, напротив, кониеж за отхвърляне, за поставяне под въпрос, за революционизиране на формите? Времето не са спокойни, наистина. Екологични предизвикателства, демографско напрежение, братоубийствени войни, мигранти, изоставени на собствената си съдба, икономическа несигурност – всичко това изостри отношението ни към света.

И това е без да бром моралната криза, рухването на метафизиката и на метафизиката на нравите, постепенната промяна от вертикално общество, в което Бог изпънява своята роля, към все по-хоризонтално, не-иерархично общество, в което „държавата на аз“ е единствената власт, изживявана като индивидуално, портативно обожествяване. Какво да направим за нас в тази сложна рама? Как да живеем? Кого и какво да следваме? Как да се представяме? И на второ място: какво да очакваме от тези, които неуморно работят с формите и естетизират нашата рама на съществуване за нас – художниците?

Domus Aurea: събитие, изложба, този път в арт пространството Æther, се занимава с темата за възприемането на всеки, възприемането на „всеки един“, които ние сме жени, мъже, трансджендър хора, богати, бедни, включени, изключени, виплетени, слаби, информизирани, дезинформирани, депривирани, деполитизирани, ентусиазирани, депресирани... без разлика. За тази цел, „всеки един“ влиза в контакт с художествените изживявания на живо, като един много много други моменти в живота. Първата задача на Domus Aurea е да открие, да открие собственото си тяло, да успее себе си, да сваля маската си, може би.

Кой може да ни помогне? Художниците Симеон Симеонов и Войн де Войн. Те ни преламат – Симеон посредством партисипативна скулптура, Войн – посредством релативни перформанси – материя, с който да изиграме темата си, да успеем слабостта или издръжливостта си. Средствата са различни, но и в двата случая, за да постигнем най-голямата полза като зрители, нашите „златни слани“ са реквизиранни, може би портативни, но със сигурност – помучават нова стойност навън.

Както Симеон Симеонов и Войн де Войн виждат, контактът с изкуството излиза към поуманическо, шаманистично измерение. Дори и да пробудил травма, то ангажира в една интензивна екзистенциална връзка, която отива отвъд простото съзидание на красивото. То ангерира към пробуждане на афектите ни, съзвонието ни, начина, по който обитаваме „къщата“, което е нашето тяло. „Ти ми даде тялото си, зритело, и аз, художникът, ще го превърна в злато.“

DOMUS AUREA
ÆTHER

The Domus Aurea, let us recall, is that sumptuous patrician villa which Emperor Nero built in the Rome of 1st century CE, with the aim to utterly impress his contemporaries. How could one subjugate the Roman people? How could one use an extreme splendor to make his omnipotence known?

Some buildings closely married to political power are metaphors, procedures of display. Their objective is not at all to accommodate the quotidian, but to represent the grandeur transformed for the occasion into a public spectacle. Domus Aurea remains one of the most amazing examples in history of this game of symbolic deception. Outsized proportions, walls with gold leaf coverage, richly colored ceilings and frescoes of master painters, abundant fountains and flowered patios galore, etc. The notion of imperial power – possessed by the only one, who is also worshipped as a deity, the Emperor, the Caesar – has to be resplendent, to impose itself without a need for justification.

Fall 2017 in Sofia. Times have changed. Democracy has long ago taken its course reshuffling the cards of power. People have succeeded Imperators; division of rights, property and sensitivity has succeeded absolute power over culture among all other things. The sacred body of the king (his “double body”, as Kantorowicz wrote, the real body, the divine body) has deserted power, leaving space for our multiple bodies, those of ordinary individuals, the socii, the “associates”, whose brotherly political union makes and builds democracy. Associated to run political affairs, we also experience together the cultural and aesthetic reality in which we live. If we don't like it we don't send an imploring delegation to the Emperor. Rather, we change it by ourselves. Art, the artistic question in its totality: we have our say; this “total social fact” (M. Mauss) is a property of the citizens, our treasury, our consciences' gold.

Democracy has logically led to a regime of chronic cultural instability: everything incessantly changes. Because we constantly change. Tastes and colors rather than fixed order and for all, float at the whim of fashions, engagements, obsessions and circumstances. Such a difficult period revives engaged art willing to fight, while calmer periods are propitious to an art of tender and conciliatory pleasure.

But what is the situation today at the beginning of autumn in Sofia, Bulgaria? A wish for stability in aesthetics or, on the contrary, a desire to overthrow, to question, to revolutionize forms? These are not peaceful times, indeed. Ecological challenges, demographic pressure, fratricidal war by migrants wandering about without any help, economic uncertainty strain our relationship with the world. And this is without taking into account the moral crisis, the collapse of metaphysics and metaphysics of morals, our gradual shift from a vertical society where God plays her part, to an ever more horizontal, non-hierarchical society where the “ego republic” of everyone dominates in the shape of personal, portable deification. How can we do in this complex framework for ourselves? What to live? Who and what to follow? How to represent ourselves? And secondly: what to expect from those who are tirelessly shaping “forms” and aestheticizing our framework of existence for us – the artists?

Domus Aurea: the event, the exhibition, this time in art space Æther, deals with everyone's reception, the reception of those “everyones” that we are women, men, transgender people, wealthy, less wealthy, included, excluded, powerful, weak, informed, misinformed, politicized, depoliticized, enthusiastic, depressed... without discrimination. For this purpose, it puts all these “everyones” in contact with artistic experiences in vivo, as so many moments of life. The first quest of Domus Aurea would be: to find, to find one's own body, to feel one's self, to unmask it, perhaps.

Who could help us? Two Bulgarian artists, Simeon Simeonov and Voin de Voin. They offer us, through participatory sculpture in the case of Simeon, and through relational performances, in the case of Voin, material to test our bodies, to feel our weaknesses, or our resilience. The means differ, but in both cases for spectators' greater benefit it is their personal “golden house”, which is requested, maybe vandalized, but certainly re-evaluated at the end. As Simeon Simeonov and Voin de Voin contemplate, contact with art elevates to a quasi-magical, shamanic dimension. Even if it can elicit trauma, it engages in an intense existential relationship that goes beyond merely contemplating the beautiful; it appeals to recovering one's affects, one's consciousness, one's way of inhabiting the “house” which is the body. “You've given me your body, o spectator, and I, the artist, I want to make it golden.”

НЕБЕСНО СИНЬО УТРО, ПЛААНЕ,
И ПЪТ САЕД ПЛААНЕ

За Domus Aurea разваряме изложбеното пространство за музиката на Иван Спасов – композитор и диригент с основен принос към авангарда в българската музика.

В своето творчество – включващо симфонии, концерти, кантато-ораторни творби, музика към театрални постановки и филми, хорови и солови песни, както и една незавършена опера – Спасов (1934-1996) подлага на интерпретация традиционната фолклорна тема, нейната ориентация, звучност и ритъм, преработва я в смисл от protagonistите на „българската фолклорна вълна“. Освен това той съчинява песни в духа на инструменталния театър, които той нарича „дехтинни“ като препратка към европейски тенденции във втората половина на ХХ век. Вокално-оркестрови му произведения от 80-те и 90-те се обръщат към мистичното, духовното.

Интересът ни към това творчество е свързан с желанието да тестваме доколко се доверяваме на видимото. Инсталацията в Swimming Pool, която ние реализираме като част от проекта, изхожда от въпроса: Какво означава да „изложим“ музика в музейното пространство? Да започнем тук – какво се случва когато си затворим очите в една концертна зала, и после отново ги отворим? Дали музиката се проявява по друг начин? За Мерло-Понти музиката удвоява видимото пространство с едно друго, “черно пространство”, в което други присъствия са възможни. Усещания, мисли, връзки и образи, промъкват се и населяват видимото, сякчем като халюцинации. Превръщайки се отново в галерията, музиката поставя под въпрос статуса на предмета, на материалното, на видимото въобще.

Тази инсталация обаче е преди всичко очакване – за концерта, който се се случва в същото привечер. Музиката на Спасов е мисъл, време и движение – върху това база и концепцията за този концерт. Той е изследване на възможностите на слушане, съзвучани и в самите творби. И след като не е възможно движението, предоставено от всемогъщото пространство, този концерт е и изследване на наблюдението на и чрез музиката.

Музиката е, освен всичко, социална ситуация. Политиката, институционалните структури, личния живот – за разлика от концертната зала, където публичата мъчия, а музиката се автономизира, тези контексти присъстват неизменно в едно изложбено пространство. Затова киним колеги, приятели, най-близки на Спасов както и публиката да говорим за Спасов и неговото творчество.

Виден момент в инсталацията е коние от сцената за партитура на Соната No. 4 – никога незавършена, никога неизпълнена. Тази сцена е възможността да видим музиката в нейната оговорност: Тя е и ключ към същността на партитурата, която бива най-абстрактна знакова система в близост до други знакови в архитектурата, математиката, езика, и създадена да бъде четена от всеки. Но ако и инструкцията, то къява е ситуацията, до която тя води? Особено в класическата музика, където желанието за перфекционизъм е водещо, малко е мястото за не-репетитраното, за случайността. А за Спасов този елемент винаги е бил важен, той съзнателно е оставял места за интерпретация. Коего е и концепцията за свобода.

В многобройните текстове, които Спасов пише – поезия, спомени, записки, критична есеа – той се обръща към самота, времето, пластието, наметка, мира, страха, смъртта.

Небесно синьо утро – е заглавието на първата негова приживе издадена книга от 1989. Към края на живота си той казва: „Може би последната ми композиция ще бъде от един единствен тон, една единствена нота. Дано бъде красива“.

Този проект е и желание да преоткрием постигната на Спасов – поезията в музиката, поезията в живота.

Виктория Драганова

For Domus Aurea we open the exhibition space to the music of Ivan Spasov – composer and conductor with principal contribution to Bulgarian avant-garde in music.

In his work, comprising symphonies, concertos, cantatas-oratorios, theater and films music, choir and solo songs, as well as an unfinished opera, Spasov (1934-1996) has interpreted traditional folklore themes, ornamentation, sound and rhythm, establishing himself as one of the leading figures of the “Bulgarian folklore wave”. He has also composed pieces in the spirit of the instrumental theater, which he called “happenings” as a reference to European tendencies from the second half of 20th century. His vocal and orchestral works form the 1980s and the 1990s deal with mystical, spiritual themes.

Our interest in his work is also a desire to test how much we trust the visible. The installation, which is part of the project, begins with the question “What does it mean to exhibit music in a museum space?” Let's start from here – what happens when we close our eyes in a concert hall and then open them again? Does music manifest itself differently? For Merlau-Ponty music doubles the visible space with a second, „black space“, in which other presences are possible. Affects, concepts, relations and images, sneak in and inhabit the visible, not unlike hallucinations. And in an art space music questions the status of the object, the material, the visible in general.

But this installation is more than anything an anticipation of the concert that will take place in the early evening on Saturday. Spasov's music is thought, time and movement, and these are the basis of the concert's concept too. It is an exploration of the listening potentialities contained within the pieces themselves. And since movement is presupposed in any gallery space, the concert is also a study of observation of and through music.

Music is also, a social situation. Politics, institutional structures, private life – unlike the concert hall where audience remains silent and music becomes autonomous – in an exhibition space these contexts are inevitably present. For this reason we have invited Spasov's colleagues, friends, and his closest people to talk about him and his work.

An important moment of the installation is a copy of the sketch for the score of Sonata No. 4 – unfinished and never performed. The sketch offers a possibility to see music in its openness. It is also a key to the essence of musical score – an abstract notation system similar to other such systems in architecture, mathematics, language, created to be decoded by anyone. But if it is an instruction to which situation does it direct? Especially in classical music with its desire for perfection there is little space for the unrehearsed, for the accidental. Yet, for Spasov this has always been an important element, and he has intentionally left spaces for interpretation. Another concept of freedom.

In numerous texts written by Spasov – poetry, memories, notes, short essays – he has dealt with loneliness, time, happiness, memory, peace, fear, death. “Clear blue morning...” is the title of his first book, published in 1989 when he was still alive. At the end of his life he mentioned: “Maybe my last composition will be made of one single tone, one single note. I hope it will be beautiful.” This project is also a wish to rediscover Spasov's poetics – in music and in life.

Viktoria Draganova